

de kunne ikke saaledes repareres paa den store Mængde; men vi bør med Billighed erkende, at paa Landvesenets Omraade yde de store Landbrugere allerede saa Meget til Bedste for det Almene, de gaa i den Grad i Spidsen med nyttige Forsøg, at det kun er billigt, at Staten, hvor Tælen er om en saadan systematisk Undersøggelsesrække, af hvilken det hele Landbrug i Landet vil kunne komme til at nyde Godt, træder til og understøtter denne vor allervigtigste Industri. Det maa erindres, hvilke uhyre Værdier det her dreier sig om. Hvis der kunde tilveiebringes kun et eneste Pund Smør pr. Ko mere om Aaret ved Hjælp af de Forsøg, der ere paabegyndte, ved Hjælp af den Lærdom og de praktiske Erfaringer, som deraf kunne udbrages, vil det være en aarlig Forgøvelse af Landmændenes Indtægter af 8 a 900,000 Kr., og hvis vi ved Hjælp af disse Erfaringer kunne bevirke, at det Smør, der exporteres her fra Landet, bringes op til en Værdi af endogsaa kun 10 D. pr. Pund mere end hidtil (Afbrudelse). — Kun det exporterede Smør, ikke det, som vi bruge herhjemme, — saa vilde alene en saadan Prisfigning være en aarlig Forgøvelse af Landets Netto-Indtægt med 2½ Million Kr. Nu være det langt fra mig at sige, at Sligt vil være den umiddelbare Virkning af saadanne Forsøg; men jeg gjør opmærksom paa, hvorledes selv et meget lille Resultat for hver enkelt Producent vil være i Stand til at tilveiebringe en stor Sum for det hele Land. Jeg, der taler til Dem, har ikke den Lykke at frembringe Smør, jeg maa kjøbe og betale det, men jeg vilde anse det for en stor Lykke, om Smørret kunde blive 10 D. bedre pr. Pund; det vilde vi alle være tjente med, og jeg, der ikke er Landbruger, vil med den største Glæde gaa til at give hele denne Bevilling, der er begjært til de Fjordeste Forsøg, og jeg tror, at de ærede Herrer, der ere Landbrugere, handle urigtigt og imod deres egen Interesse ved at nægte dette Beløb, hvorimod de ville gjøre vel i at lase, hvad Hr. Fjord derom siger, nemlig, at han ikke kan udføre dette Arbejde paa en Maade, som han og Andre kunne være tilfredse med, naar der under selve Udførelsen skal tages for stærke økonomiske Hensyn. „Hvad der kaldes Sparommelighed“ — tilføjer han — „bliver efter min Erfaring let til Udselighed“. Naar man vil se, hvad det i det Hele taget er, det dreier sig om, nemlig et Beløb af ialt 16,000 Kr. om Aaret, saa tror jeg, at man vil finde, at en forstandig Økonomi vil være den at give de 4,000 Kr., tilmed da vi hos den paagjældende Mand have Erfaring for, at han i det Hele taget gaar frem med en forstandig Sparommelighed og ikke anvender Penge til Anytte, saa at han sikkert ogsaa vil spare, hvad der ikke med Nødvendighed behøves, hvorimod vi bør stille til hans Naadighed, hvad der maaste kan blive nødvendigt for ham.

Nasmussen: Jeg skal begynde med at udtale en Tak til det ærede Finantsudvalg, fordi det atter i Aar har fremdraget her paa Finantsloovforslaget Spørgsmaalet om et rentefrit Laan paa 2,000 Kr. til 4 fattige Fiskere fra Ellinge Lyng og Hønsinge Lyng. Dette Spørgsmaal er jo ikke nyt, vi have behandlet det her et Par Aar, og i Fjor, da den Finantsloov, vi nu leve under, var til Behandling, blev dette Forslag vedtaget flere Gange her i Thinget. Dette er altsaa et Bevis for, at ogsaa det høje Thing maa være af den Mening, at det baade er billigt og rimeligt, hvad der her begjæres. Disse 4 Fiskere andrage om Laanet, for at det der igjennem kan blive dem muligt at udvide deres Fiskeri noget. Dette bestaar for Tiden mest af Krogfiskeri, og det har med al Flid og Stræbsomhed ikke været dem muligt at faae saa Meget tilovers, at de kunde befofte sig bedre Fiskeredstaber og navnlig slet ikke en Baad, saaledes at de med nogenlunde Sikkerhed kunde seile længere ud paa Havet. Jeg tror derfor, at Begjæringen er baade rimelig og billig. Man skal huske paa, at disse Folk bo i en Egn, hvor der er meget daarlige, maaste de aller daarligste Sorder i Danmark. Der findes en Stræning, som er over en Mil lang og vel omtrent en halv Mil bred, hvor der findes en Mængde Huse med mange Familier, som næsten ikke have andet Erhverv, end hvad de kunne tjene med deres Hænder. De have vel Jord til deres Huse, men det er meget usikkert, om de kunne høste Noget paa den. Derfor tror jeg, at det vilde være godt, om det blev muligt at hjælpe disse Folk til et andet Erhverv ved Siden af det, de have ud af deres Jords Dyrkning, hvilket Sidste jeg ikke regner for Noget. Det er en Foranstaltning, der ikke alene vil være i disse enkelte Personers Interesse, jeg tror, at den vil være til Gavn for mangfoldige Andre, som muligvis der ved ogsaa kunne faae en Fortjeneste. Hertil kommer endvidere, at disse Folk, efter hvad jeg har erfaret, ere komne til den Erkjendelse, at Havet ved disse Kyster er meget rigt paa Fisk, men de have ikke kunnet drive Fiskeriet i nogen større Udstrækning, da de baade mangle en stor Baad og gode Fiskeredstaber; derimod tro de at kunne opnaa et godt Resultat, hvis de faae dette Laan af Statskassen. Jeg skal ogsaa tillade mig at udtale, at her ikke er Tale om nogen Gave, men kun om et rentefrit Laan, som efter visse Aar skal tilbagebetales Statskassen. Nu udtalte vel, hvis jeg huffer rigtig, den høitærede Indenrigsminister forrige Aar, at der kunde være Frygt for, at Pengene ikke bleve betalte tilbage. Ja, men Staten kunde jo tage disse Mænds Gienkomme i Pant for Laanet, thi saa meget ere de dog, om end deres Sorder ere af mindre Godhed og uden høi Værdi, at de kunne sætte Pant for et saadant Laan, naar de ere fire om det. Jeg siger derfor, at det er baade retfærdigt og billigt